

32. neděle v mezidobí A

*Bože, ty jsi můj Bůh, snažně tě hledám,
má duše po tobě žízní. (Žl 63,2)*

První čtení

Kniha Moudrosti 6,12-16

Moudrost září a nevadne, snadněji vidí ti, kdo ji milují, dává se nalézt těmi, kdo ji hledají. Předchází ty, kdo po ní touží, a ukazuje se jim první. Neunaví se, kdo k ní časně přichází, najde ji, jak mu sedí u dveří. Myslet totiž na ní je svrchovaná prozíravost, kdo kvůli ní bdí, brzy je bez starosti. Vždyť sama obchází a hledá ty, kdo jsou jí hodní, na cestách se jim ukazuje s přízní a při každé myšlence jim vychází vstříc.

Druhé čtení

1. Soluňanům 4,13-14

Nechceme vás, bratři a sestry, nechat v nevědomosti o těch, kteří už zemřeli. Nesmíte pro ně truchlit tak jako ostatní, kdo nemají naději. Poněvadž věříme, že Ježíš umřel i vstal z mrtvých, (věříme) také, že s Ježíšem přivede Bůh (k životu) i ty, kdo zesnuli ve spojení s ním.

Evangelium

Matouš 25,1-13

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: "Nebeské království je podobné deseti pannám, které vzaly lampy a vyšly naproti ženichovi. Pět z nich bylo pošetilých a pět prozíravých. Pošetilé vzaly sice lampy, ale nevzaly s sebou olej, prozíravé si však vzaly s lampami také do nádobek olej. Když ženich dlouho nepřicházel, začaly všechny podřimovat a usnuly. Uprostřed noci se strhl křik: 'Ženich je tady! Jděte mu naproti!' Tu všechny ty panny vstaly a začaly si upravovat lampy. Pošetilé prosily prozíravé: 'Dejte nám trochu oleje, lampy nám dohasínají.' Ale prozíravé odpověděly: 'Nemůžeme, nestačilo by pak ani nám, ani vám, dojděte si raději k

prodavačům a kupte si.' Jakmile však odešly nakoupit, přišel ženich a ty připravené vešly s ním na svatbu a dveře se zavřely. Později přišly i ostatní panny a volaly: 'Pane, pane, otevři nám!' On však odpověděl: 'Amen, amen, pravím vám: Neznám vás.' Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu."

K zamyšlení

Čtení dnešní neděle následují krátce po slavnosti Všech svatých a Dušiček a krátce před začátkem adventního období. Obsahově shrnují téma s důrazem na smrt a vzkříšení a s tím související otázkou na poslední věci na jedné straně a čekání na příchod Krista na straně druhé, který tematicky vede až k adventu.

Otázka, kterou se zaobírají lidé ze Soluně, je to, co se děje se zemřelými po smrti. Pavel utěšuje společenství: opět bude nastolené společenství jak živých, tak mrtvých navzájem s Kristem. To je naše křesťanská víra. Jak však využít tento čas do konečného setkání? Na co čekat? Jednu možnou pomoc nám může nabídnout příběh z evangelia, ve kterém zaznívají témata jako čekání a čas.

Čas, čekání, pravděpodobně nečinné – háklivá témata zvláště v našem západním industrializovaném světě. Čas jsou peníze. Času je málo. Kdo z nás není tu a tam pod časovým presem? Kdo z nás se nepokouší stále lépe, rychleji, efektivněji pracovat, aby ušetřil čas, a nemá proto žádný, nebo jen velmi málo času? Proč ho máme vlastně tak málo? Když si všimneme skutečnosti, každý den dostáváme k dispozici stejné množství času. Máme náklonnost k tomu, že vnímáme čas z hlediska efektivity a produktivity směrem k budoucnosti. Nemít čas znamená nemít ho pro určitou, konkrétní věc, protože v tom jistém okamžiku je pro nás důležitá jiná věc.

Z této perspektivy představuje evangelium výzvu: sedí zde deset panen, které nemají na práci nic jiného, než čekat, až se stane určitá událost. Když musíme čekat, stáváme se nervózními a nepokojnými, jelikož je pro nás těžké, když je naše plánování času určováno někým jiným. Mohli bychom však našemu čekání dát novou kvalitu. Mohli bychom se na něj dívat jako na svobodnou, darovanou dobu, ve kterém můžeme dělat to, pro co bychom jinak neměli čas. Nebo si dopřejeme luxus prostě "dělat" nic, ale pouze jen "být". Nebo nám chce tento biblický příběh dát podnět na zamyšlení, zda jsme vůbec na očekávanou událost dobře připraveni. A jisté události se uskuteční, i když je nebudeme chtít. Otázka je, zda na ně budeme připraveni s pokojem a trpělivostí. Když to přeneseme na nový příchod Boha na konci našeho životního času a našeho života na tomto světě, znamená to: náš životní čas je ve skutečnosti darovaný čas, jehož délku nemůžeme vůbec ovlivnit. Toto vědomí nás může osvobodit od mylného přesvědčení, že musíme vždy vše sami a dobře učinit. Protože budoucnost přijde bez našeho přičinění a je jedno, jak jednáme. Na druhou stranu toto jednání není dovolením pro naprostou nečinnost, ale spíše využít náš životní čas tak dobře, jak jen to bude možné. Bdělost neznámá nespavost, ale být neustále na pozoru, zda máme v lampě dostatek oleje. Do této míry je tato moudrost výzvou pro tento čas v listopadu, když jsou témata odchodu a smrti blízké. Měli bychom se zaobírat otázkou, zda to, čím se denně zabýváme, je opravdu ten olej, který potřebujeme k tomu, aby naše lampa svítila na cestě k životu.

32. neděle v mezidobí A

*Bože, ty jsi můj Bůh, snažně tě hledám,
má duše po tobě žízní. (Žl 63,2)*

První čtení

Kniha Moudrosti 6,12-16

Moudrost září a nevadne, snadněji vidí ti, kdo ji milují, dává se nalézt těmi, kdo ji hledají. Předchází ty, kdo po ní touží, a ukazuje se jim první. Neunaví se, kdo k ní časně přichází, najde ji, jak mu sedí u dveří. Myslet totiž na ní je svrchovaná prozíravost, kdo kvůli ní bdí, brzy je bez starosti. Vždyť sama obchází a hledá ty, kdo jsou jí hodní, na cestách se jim ukazuje s přízní a při každé myšlence jim vychází vstříc.

Druhé čtení

1. Soluňanům 4,13-18

Nechceme vás, bratři a sestry, nechat v nevědomosti o těch, kteří už zemřeli. Nesmíte pro ně truchlit tak jako ostatní, kdo nemají naději. Poněvadž věříme, že Ježíš umřel i vstal z mrtvých, (věříme) také, že s Ježíšem přivede Bůh (k životu) i ty, kdo zesnuli ve spojení s ním. Říkáme vám to přece, jak nás Pán o tom poučil: My živí, kteří se dožijeme příchodu Páně, nepředstihneme ty, kdo budou už mrtví. Až totiž bude dán rozkaz, až zazní archandělův hlas a Boží polnice, sám Bůh sestoupí z nebe. Napřed vstanou zemřelí křesťané, potom my, kteří zůstaneme naživu, budeme spolu s nimi uchváćeni v oblacích do vzduchu vstříc Pánu. A pak už budeme s Pánem navždycky. Těšte se proto navzájem těmito slovy.

Evangelium

Matouš 25,1-13

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: "Nebeské království je podobné deseti pannám, které vzaly lampy a vyšly naproti ženichovi. Pět z nich bylo pošetilých a pět prozíravých. Pošetilé vzaly sice lampy, ale nevezly s sebou olej, prozíravé si však vzaly s lampami také do nádobek olej. Když ženich dlouho nepřicházel, začaly všechny podřimovat a usnuly. Uprostřed noci se strhl křik: 'Ženich je tady! Jděte mu naproti!' Tu všechny ty panny vstaly a začaly si upravovat lampy. Pošetilé prosily

prozíravé: 'Dejte nám trochu oleje, lampy nám dohasínají.' Ale prozíravé odpověděly: 'Nemůžeme, nestačilo by pak ani nám, ani vám, dojděte si raději k prodavačům a kupte si.' Jakmile však odešly nakoupit, přišel ženich a ty připravené vešly s ním na svatbu a dveře se zavřely. Později přišly i ostatní panny a volaly: 'Pane, pane, otevři nám!' On však odpověděl: 'Amen, amen, pravím vám: Neznám vás.' Bďte tedy, protože neznáte den ani hodinu."

K zamyšlení

Čtení dnešní neděle následují krátce po slavnosti Všech svatých a Dušiček a krátce před začátkem adventního období. Obsahově shrnují téma s důrazem na smrt a vzkříšení a s tím související otázkou na poslední věci na jedné straně a čekání na příchod Krista na straně druhé, který tematicky vede až k adventu.

Otázka, kterou se zabírají lidé ze Soluně, je to, co se děje se zemřelými po smrti. Pavel utěšuje společenství: opět bude nastolené společenství jak živých, tak mrtvých navzájem s Kristem. To je naše křesťanská víra. Jak však využít tento čas do konečného setkání? Na co čekat? Jednu možnou pomoc nám může nabídnout příběh z evangelia, ve kterém zaznívají témata jako čekání a čas.

Čas, čekání, pravděpodobně nečinné – háklivá témata zvláště v našem západním industrializovaném světě. Čas jsou peníze. Času je málo. Kdo z nás není tu a tam pod časovým presem? Kdo z nás se nepokouší stále lépe, rychleji, efektivněji pracovat, aby ušetřil čas, a nemá proto žádný, nebo jen velmi málo času? Proč ho máme vlastně tak málo? Když si všimneme skutečnosti, každý den dostáváme k dispozici stejné množství času. Máme náklonnost k tomu, že vnímáme čas z hlediska efektivity a produktivity směrem k budoucnosti. Nemít čas znamená nemít ho pro určitou, konkrétní věc, protože v tom jistém okamžiku je pro nás důležitá jiná věc.

Z této perspektivy představuje evangelium výzvu: sedí zde deset panen, které nemají na práci nic jiného, než čekat, až se stane určitá událost. Když musíme čekat, stáváme se nervózními a nepokojnými, jelikož je pro nás těžké, když je naše plánování času určováno někým jiným. Mohli bychom však našemu čekání dát novou kvalitu. Mohli bychom se na něj dívat jako na svobodnou, darovanou dobu, ve kterém můžeme dělat to, pro co bychom jinak neměli čas. Nebo si dopřejeme luxus prostě "dělat" nic, ale pouze jen "být". Nebo nám chce tento biblický příběh dát podnět na zamyšlení, zda jsme vůbec na očekávanou událost dobře připraveni. A jisté události se uskuteční, i když je nebudeme chtít. Otázka je, zda na ně budeme připraveni s pokojem a trpělivostí. Když to přeneseme na nový příchod Boha na konci našeho životního času a našeho života na tomto světě, znamená to: náš životní čas je ve skutečnosti darovaný čas, jehož délku nemůžeme vůbec ovlivnit. Toto vědomí nás může osvobodit od mylného přesvědčení, že musíme vždy vše sami a dobře učinit. Protože budoucnost přijde bez našeho přičinění a je jedno, jak jednáme. Na druhou stranu toto jednání není dovolením pro naprostou nečinnost, ale spíše využít náš životní čas tak dobře, jak jen to bude možné. Bdělost neznamena nespavost, ale být neustále na pozoru, zda máme v lampě dostatek oleje. Do této míry je tato moudrost výzvou pro tento čas v listopadu, když jsou témata odchodu a smrti blízké. Měli bychom se zabírat otázkou, zda to, čím se denně zabýváme, je opravdu ten olej, který potřebujeme k tomu, aby naše lampa svítila na cestě k životu.